

O întâlnire zguduitoare

Adoniram Judson era fiul unui predicator din Massachusetts, din America de Nord, și provenea dintr-o veche familie puritană venerabilă, care, prigonită din cauza credinței în patria sa engleză, găsisese o nouă patrie dincolo de ocean, în Noua Anglie. Adoniram a crescut în casa părintească în disciplina de mare seriozitate, pe care strămoșii o aduseseră odinioară cu ei dincoace, și s-a bucurat acolo de prima sa educație până în cel de-al 16-lea an al vieții sale, fără să se fi ajuns totuși în cazul său la un creștinism viu al inimii. Apoi a ajuns la colegiul din Andover, unde a cunoscut un bărbat tânăr pe nume E., care se evidenția față de alții prin marele său talent, prin firea sa amabilă, spirituală și plăcută, ca și prin manierele sale fermecătoare. Potrivit atitudinii sale interioare era un ateu desăvârșit. Fiul seriosului puritan a fost curând nu numai admiratorul și prietenul său, ci și un adept hotărât al necredinței sale. Totuși, el era prea sincer și prea bărbătesc ca să fi ascuns tatălui său această schimbare în opinia credinței sale. Acesta a tratat înștiințările fiului cu severitatea unui om care nu s-a îndoit niciodată de propria credință. Prin urmare, reproșurile sale au făcut puțină impresie asupra tânărului. Să se împotrivescă lacrimilor, plânsetelor și rugămintelor mamei sale, aceasta a fost într-adevăr mai greu pentru tânărul ateu. Adoniram a făcut puțin mai târziu o călătorie prin statele nordice ale Americii, cu planuri neclare de ambiție științifică. El era neliniștit în suflet și nenorocit în inimă. Într-o seară târziu a înnoptat într-un han rural. Când hangiuul a făcut lumină în camera sa și și-a exprimat regretul că trebuie să-i repartizeze o cameră peste noapte lângă cea a unui tânăr care părea să fie foarte aproape de moarte, Judson l-a asigurat cu sânge rece aparent, că aceasta nu-l neliniștea deloc. În realitate era altfel. El se temea de moarte și sunetele care pătrundeau dincoace din camera alăturată nu-i dădeau pace. Cu cât se liniștea mai mult în casă, cu atât mai straniu și mai înfricoșător răsunau gemetele și suspinele bolnavului în noaptea solemnă. Un tânăr, ca și el, și pe moarte! Gândul acesta sigur putea să-i răpească unuia somnul. La acesta se adăugau impresiile de mai înainte ale casei părintești și lacrimile mamei.

„Oare sărmanul este pregătit pentru moarte? Dar eu sunt?”, s-a întrebat el. Nu, a răspuns conștiința sa. În clipa aceasta simțea ca niciodată mai înainte nulitatea filozofiei sale. Dar ce ar spune tovarășii săi de studii de mai înainte despre această slăbiciune? Ce ar gândi, mai ales, prietenul său universitar, lămurit, înțelegător, spiritual, despre o asemenea neliniște copilărească? S-a concentrat, dar n-a folosit la nimic. Gândurile sale rămâneau la bolnavul care zăcea în ultima probă de foc a vieții. „Este el un creștin, liniștit și puternic în nădejdea vieții veșnice? Sau se cutremură pe țărnul întunecat al viitorului necunoscut? Este el un gânditor liber sau chiar, ca el, educat de părinți creștini și însoțit de rugăciunile unei mame evlavioase?” Așa se agita în el în sus și în jos. Simțea îndemnul să stea lângă patul morții și totuși gândul la aceasta i se părea îngrozitor. Astfel a venit dimineața și puhoiul de lumină, care s-a revărsat în camera sa și a împrăștiat pentru câteva clipe, cum s-a convins singur, toate gândurile superstițioase ale nopții. S-a ridicat, l-a vizitat pe hangiu și l-a întrebat despre vecinul său de cameră bolnav.

„Este mort!” a fost răspunsul.

„Mort?”

„Da, s-a dus, sărmanul flăcău!”

„Știți cine a fost? A întrebat Judson.

„O, da”, a răspuns hangiul; „era un bărbat tânăr de la colegiul Providence, un băiat foarte chipeș. Numele său era E.”

Judson era ca lovit de dambla. Nu era nimeni altcineva, decât prietenul său adorat, cel care îi șoptise mai întâi la ureche îndoiala necredinței.

„Mort!”, și-a zis el sieși; „pierdut, pierdut!”

În ziua aceea a observat că el are nevoie de Hristos pentru viață și pentru moarte. Simțea adevărul Evangheliei. Sub impresia puternică a celor trăite, el și-a întrerupt călătoria și s-a întors acasă. Acesta a fost punctul de cotitură al vieții sale.

În tăcerea casei părintești, încă și mai mult în seminarul teologic din Andover, în care a intrat curând ca un căutător al adevărului, a găsit deplina siguranță a credinței și pacea inimii în jertfa lui Hristos. În părtășia prietenilor cu aceleași convingeri, el și-a întărit viața interioară tot mai mult și continuu. Spre sfârșitul șederii sale în seminar, într-o zi i-a căzut în mâini renumita predică a doctorului Claudius Buchanan, „Steaua în răsărit”. Ea l-a captivat așa de puternic, încât s-a decis să intre în serviciul misiunii.

Acest plan l-a îndeplinit curând. Domnul i-a indicat un câmp de lucru în poporul birmanez, în peninsula hindusă. El a semănat aici din belșug sămânța Cuvântului lui Dumnezeu și a putut să recolteze din abundență. Curajul mare al credinței sale, care a biruit cele mai mari obstacole, și râvna sa arzătoare pentru salvarea sufletelor nemuritoare, care nu-i dădea pace ca să-și folosească talentul excepțional deplin în slujba Domnului său ceresc, au fost încununat cu un succes minunat, mult peste toate așteptările pline de speranță. Acest luptător devotat al lui Hristos a murit la vârsta de șaiszeci și doi de ani.

Titlul original: „Eine erschütternde Begegnung”
din *Samenkörner (Neue Folge 31) 1937*, pag. 155-158.